

ЦАРСКО ИЗПРАЩАНЕ

През есента на 1918 година, от фронта непрекъснато идвали тревожните слухове, че всеки момент е възможен един неотразим пробив на бойните ни линии от страна на войските на Съглашението. Два файтона в бърз бяг се носели към Видин. Пасажерите им трябвало непременно да стигнат навреме, да пренощуват в града и на другия ден да отпътуват с някой от австрийските пътнически кораби с долапи за Виена и оттам – за Берлин. Но файтонджиите – българи от Македония, по погрешка взели Флорентин за Видин и се наложило да пришпорят преуморените коне още двадесетина километра. Нея вечер, в ресторанта на прибрежния хотел “Нептун”, обичайната компания от големците на града била отново там. На вратата се показали някакви чужденци.

- Станете! – обърнал се към присъстващите в салона Найчо Цанов – Влиза най-големият германски учен!

Професор Вайганд, начело на влизащите, а и прекрасно владеещ български език, подал ръка на Найчо Цанов и казал:

- Извинете, но аз съм още съвсем млад и почти неизвестен немски учен, а и не предполагах, че в такъв малък град някой изобщо може да ме разпознае.

- За мен, за съгражданите и съотечествениците ми, Вие сте най-големият учен – отговорил бай Найчо – защото единствен защитихте пред целия свят националната ни кауза, че в Македония и Тракия живеят почти само българи и само нищожен процент турци, румъни и почти никакви сърби. А книгата Ви, след първите две Ваши експедиции, е просто Библия за нашия народ.

Двамата развълнувано се прегърнали и домакините поканили на своята маса неочакваните си, но скъпи гости. Сетне, както се казва, цяла нощ яли, пили и се веселили, надигайки чаши за братството по оръжие, за героичните германски и български народи.

Какво обаче било учудването на професор Вайганд на сутринта, когато на път за отсрещния пристан трябвало цялата експедиция, заедно с носачите на багажите, да си пробива път сред кордона от хора. Просто цялото пристанище било наводнено от родолюбивото ни гражданство, дошло да акламира професор Вайганд след третата му експедиция в освободените земи, осъществена, както вече се било разбрало, от общинските глашатаи, по волята и с парите на германския император.

Сред управниците бил и митрополит Неофит. И в момента, в който Найчо Цанов, от името на гражданството, поздравил немския учен, гръмнала гарнизонната музика и строената почетна рота му отдала чест и стреляла залпово във въздуха.

- Извинете – пак се обърнал професор Вайганд – но аз, както вече ви казах, съм един най-обикновен немски учен и не заслужавам подобни кралски почести!

- За нас сте всичко! – отговорил му просълзеният Найчо Цанов. За съжаление обаче през този ден австрийският кораб според разписанието си не спирал на видинското пристанище, а на това, на отсрещния румънски град Калафат и трябвало експедицията и пътниците за него да се качат на българския товарен кораб. Заедно с тях се качили на палубата му градската управа, военната музика, почетен взвод и още двестатина

Царско изпращане

Написано от ivailo

Петък, 10 Декември 2010 03:33

съграждани. Корабът едва не се прекатурил в реката от толкова много пътници, но кой ще ти мисли! На калафатското пристанище Вайганд и придружаващите го се качили на австрийския параход и докато отплавал, а и чак докато се изгубил зад завоя на реката, множеството върху българския кораб хвърляло капи във въздуха и викало “Ура!”

Взводът стоял като замръзнал в стойка “За почест!”. Военната музика продължавала да свири български военни маршове.

Из книгата “Видински истории”

{loadposition user28}